У густому-прегустому лісі, в глибокій норі під старезним дубом жила дружна заяча сім'я.

Тато й мама часто відлучалися з нори. Вирушали в далекі мандри аж за ліс. Там було поле, а на ньому росли капуста, морква, буряки — всі заячі ласощі Малі зайчата мали суворий наказ гуляти тільки біля свого дерева і не відбігати від нього нікуди. Їм сказали, що в лісі повно хижаків. Упіймає хтось із них дурненьке зайчатко — і з'їсть.

Шестеро зайченят були дуже слухняними. Вони повторювали одне одному батьків-материн наказ і бігали тільки довкруж дуба.

А сьоме зайча — вродиться ж таке! — зовсім не знало послуху.

Гайнуть тато й мама з нори, і воно вистрибом за ними.

Наздогнати — не наздожене. Тільки миготіння лап побачить і помахи хвостів.

Сяде на задні лапки й журно скаже:

— О, знову наче вітер поніс їх!.. А куди ж подітися мені?!

Виповзуть з нори шестеро слухняних зайчат і до нього.

— Ти знову хочеш утекти з дому? Хочеш, щоб тебе вовк з'їв?!

— А я вовка не боюся! — хвалиться перед ними.

— Тебе лисиця впіймає...

— Я й лисиці не боюся!

Вони докірливо похитують вухами, а він усе вихваляється перед ними:

— Я нікого-нікого і нічого-нічого не боюся!.. Я — не простий заєць, я — хоробрий заєць!

Та й стрибом-вистрибом у кущі.

Гасає по галявині, нюхає квіти, ласує полином, п'є воду з лісового струмка. Та ще й приказує при тому: "От добре, що я такий сміливець! Може, я — найбільший сміливець на весь наш великий ліс!.."

Кілька днів думав саме так веселий зайчик.

Аж якось прибіг він на сонячну галяву, на якій і загубив назавжди ту думку. Може, її потім підібрав хтось із лісових мешканців. І тепер носить у своїй голові, доки теж не загубить.

Зайчик нюхав квіти, хрумав полинові стебла, а потім грів проти сонця допитливого носика. І раптом якраз навпроти нього щось загупотіло, зашелестіло. А далі голосно чхнуло. Аж луна по всій галяві пішла й між дерев далеко полетіла.

— Я бо…— сказав зайчик, але чомусь заїкнувся й не скінчив.

Вушка йому несподівано затремтіли, як лист під дощем. А всередині стало так холодно, начебто там мороз ударив.

І тут зайчик зрозумів, що він — не сміливий одчайдух, а звичайнісінький страхопуд.

— Ой,— жалібно стогонув він і хотів утікати, але лапки його не послухалися. Вони мовби вросли в землю і пустили коріння.

"Що ж буде?! Що буде?!" — застрибала, як білка на дереві, перелякана думка в його маленькій голові

А на нього вже мовчки сунули дві жахливі істоти. У них — чорні носи і чорні очі над носами світять. А на спинах у всі боки грізно стримлять колючки.

"Оце вони і є, хижаки,— гірко подумало зайча.— Заколють мене і з'їдять... Пропав, ой, пропав-пропав..."

Та хижаки не поспішали колоти його і їсти. Вони довго придивлялися до нього й мовчали. Потім більше страховисько стало нюхати зайчика.

Пропливла по небу хмарка й заступила сонце.

Глузливо заскреготіла з дерева сорока: "Хор-робр-рий зайчик! Хор-робр-рий..."

А зайча втислося в траву і чуло, як гулко бухкає в землю його маленьке перестрашене серце. Мабуть, на весь ліс чути те бухкання.

— Пахне заячим молоком,— несподівано сказало колюче страховисько біля нього.

— Ага,— тремтячим голосом відповів йому сіровухий,— бо я зайчик... Такий маленький, смирний зайчик... Зовсім маленький... І зовсім-зовсім смирний...

— Сам бачу, що зайчик,— суворо промовив до нього колючкатий.

— А ви, ви — хижаки?

Вони переглянулися і засміялись.

— Тобі пощастило! Ми не хижаки, ми їжаки. Ми нікого не чіпаємо.

— Справді-справді? — недовірливо запитало зайча

— Справді

І сіровухий зрозумів, що вони даремно видалися йому страшними. От тільки голки…

— А навіщо вам голки? — запитав уже майже сміливо.

— Щоб захищатися від хижаків.

І тоді зайченя розповіло своїм знайомцям, як воно їх спочатку злякалося. Змовчало тільки про те, що вважало себе найсміливішим сміливцем у всьому лісі.

Їжаки допровадили його додому. Бо хоч у нього хвіст і вуха вже й не тремтіли і ноги знову стали слухняними, однак він чомусь перелякано здригався на кожен шерех листя.

Удома зайчик нічого не сказав про свою пригоду. Але й не хвалився, як було раніше, що він нібито найсміливіший сміливець. Ліг натомлений і заснув.

І приснилося йому, що в нього на спині повиростало повнісінько гострих колючок. "І тепер, — подумав він уві сні,— можна не боятися жодного хижака. Тепер можна бути справжнім сміливцем…"

Зайчик радісно прокинувся й одразу ж мацнув себе лапкою за спину.

Але ніяких колючок там не було.

Йому стало дуже прикро.

І зайчик заплакав.

А як усі сльози в нього скінчилися, розповів усе татові й мамі

— Зате в нас найпрудкіші ноги на весь ліс,— заспокоїли вони його.— Ні в кого немає таких ніг!

І він зрозумів: кожному звірові дано щось таке, чого немає в інших.

І з гордістю став роздивлятися свої довгі стрункі ноги.

...Якщо вам пощастить десь побачити гарного прудконогого зайця із кумедно задертим хвостом — знайте: то може бути й він.

Той зайчик, що колись вважав себе найсміливішим сміливцем.

Він уже давно виріс і став зовсім дорослим.

І втік із цієї казки, щоб побачити все на світі.